

TRIVIUM EGYESÜLET 2/N SZÖVEG

Három órával később a levegő megváltozott. Mintha láthatatlan energiamező fonná körül őket, finom rezgést érzékeltek. Az egyik falon sötét nyílás tátongott, mellette két hatalmas, vérvörös fluoreszkáló X messziről jelezte a tiltott zóna határát. Ezt Olivia és Konrad festette fel még az első év végén, amikor felderítő útjaik során megtalálták a csarnokot. A nyílás semmiben sem különbözött a többitől, bármikor betévedhetek volna oda, és ezt semmiképp sem akarták.

Flavio tudta, mi vár rájuk odabent, ennek ellenére elszántnak látszott. Teste most is verejtékben úszott, de tartása egyenes volt, száját konokul összeszorította.

– Mostantól pofa be! – figyelmeztette Olivia halkán. – Próbálg olyan hangtalanul járni, ahogy csak bírsz!

Flavio bólintott, kézfejjével megtörölte a homlokát.

– Én megyek előre, te mindig a nyomomba lépj, és... ne nézz fel! – folytatta Olivia. – Kizárólag a versre koncentrálj, ne foglalkozz azzal, hogy mi történik körülötted! Ha észrevesznek, nekünk annyi!

Flavio a sötét nyílást figyelte, és olyan türelmetlenül toporgott, mint egy bokszoló az első menet előtt.

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Olivia.

– Igen.

– Nem felejtetted el a versed?

– Nem.

– Ha csak egyetlen pillanatra kikapcsolysz...

– A picsába! Nem lesz semmi baj.

Levették fémorrú bakancsaikat, és beletették a zsákba. Még annyi zajt sem akartak okozni, amit lépteik nyomán egy-egy kavics csikordulása okozhatott. Vakon tapogatózva haladtak, figyeltek minden mozdulatukra. Levegőt is alig mertek venni.

Az átjáró egy éles kanyar után kiszélesedett, úgy folytatódott tovább nyílegyenesen, mintha szándékosan alakították volna így egykoron. A távolban zöldes fény derengett, a levegő már jól érezhetően rezgett.

Amikor Olivia és Flavio elérték a járat végét, megtorpantak. Lélegzetelállító látvány tárult eléjük. A legalább ezer lépés átmérőjű, kör alakú csarnok falai valahova a magasba, a sötétségbe vesztek. Az aljzata csaknem teljesen egyenes volt, mintha gépek csiszolták volna simára. Belőlük egymástól két-három karnyújtásnyi távolságra csepp-kőoszlopok magasodtak, mint a földi erdőkben a jegenyefák. Némelyikük különös formába kövült, már-már szoborszerű alakzatot mutatott, mások karcsúak voltak, oldalukon megkövült cseppek csillogtak, de szinte mindegyik a zöld és a kék különböző árnyalataiban pompázott, az egymásról tükröződő fényüket ragyogva széjjel. Többnyire a türkizét, amitől olybá tűnt a csarnok, mintha mindent ragyogó drágakövek borítanának. A cseppkőtornyok egyszerre voltak csodálatosak, félelmetesek, szemet kápráztatóak és ridegek. Olivia nem miattuk aggódott, hanem a magasban „alvó” daor lények miatt. Legalább tízezernyi zöld-arany, kígyószerű, kocsonyás testű lény lebegett az oszlopok között lassú áramlásban egy láthatatlan középpont körül, mint egy óriási malomkerék vagy örvény. Lebegés közben alig láthatóan vonaglottak, meg-megremegtek, időnként egymásnak ütköztek, és olyankor tüzes fénycsóvát gerjesztettek az elvékonyodott farkukból. Időnként láng lobbant, de azon nyomban elhamvadt; fekete pernye hullt alá a talajra. A daorok többsége nagyjából kétembernyi magasságban keringett, de néhányan alábuktak a mélybe, vagy végigsiklottak valamelyik oszlopon. Hömpölyögtek, kavarogtak, egymással is összegabalyodtak, de mindannyian lassú, kör alakú áramlásban

úsztak. A csarnokot halk, egybefolyó sziszegés, zúgás töltötte be. Időnként felerősödött, pulzálni, vibrálni kezdett, majd ismét elhalkult. Közöttük szemmel láthatóan rezgett a levegő, mintha elektromossággal lett volna feltöltődve.

Olivia kételkedően Flavióra pillantott, de a férfin nem látszott félelem. Bólintott, jelezve, készen áll, hogy behatoljon a daorok fészkébe, kockáztatva, hogy felfedezik, és azonnal megbénítják őket.

Még sosem jutottak ennél tovább, tisztában voltak vele, mekkora a veszély. A daorok elég időt hagytak nekik, hogy elfogadják a sorsukat. Nem erőltették az átalakulást, ám a tíznaponkénti megjelenésük Oliviiéék számára nem hagyott kétséget afelől, előbb utóbb fel kell adniuk ellenállásukat, és hagyni, hogy bekövetkezzen a Leira. Minden egyes alkalommal úgy érezték, mintha pokolbéli lények érkeznének hozzájuk, hogy izzó tűzcsóváikkal elviselhetetlen szenvedést bocsássanak rájuk. Minden egyes alkalmat nehezebben éltek túl, mint az előzőt, és rettegték a következőtől, szerették volna elkerülni. És ők most arra készülnek, hogy önként belépnek a Pokol kapuján...

Olivia gyengén érzékelte a Legfőbb Tudatot, ami kissé a Kollektív Tudat fölé emelkedett, mégis tökéletesen része maradt. Egyszerre tudott kapcsolatba lépni más lényekkel, és jelen lenni a hömpölygésben. Láthatatlan híd volt, hajszálvékony kapocs, ami összekötötte a daorokat az univerzummal, ugyanakkor védelmi vonal, ami nem engedte be a káros hatásokat.

Olivia tisztában volt vele, hogy amit lát, a daorok kiszámíthatatlan idejű és hatású pihenési, feltöltődési állapota. Csak azt tudta, hogy abban a pillanatban még nem érzékelik a jelenlétüket, de arról fogalma sem volt, mi történne, ha felfedeznék őket. Csak ösztöne súgta, hogy ha óvatosak, nesztelenül átkelhetnek a csarnokon, mert a daorok nem külső érzékelőkkel kötődnek a külvilághoz, hanem a tudatukkal. Nem látnak, nem hallanak, nincsenek érzékszerveik, de a szokatlan események kizökkent-hetik őket „alvó” állapotukból.

Olivia úgy becsülte, hogy fél óra alatt átjuthatnak a csarnokon, de közben roppant óvatosan kell lépkedniük, és gondolataikat szigorúan el kell terelniük a jelen helyzetről. Ha csökken a koncentráció, a daorok érzékelik a gondolatáramlást, és „felébrednek”.

Flavio bólintott, hogy készen áll. Olivia átölelte a vállát, bátorításul rámosolygott, és belépett a csarnokba.

Egyszer egy bús éjjeltájon, míg borongtam zsongva, fájón... s furcsa könyvek altatgattak, holt mesékből vén bazár... lankadt fém már le-ledobbant, mikor im valami koppant...

Olivia a fejét lehajtva lassan haladt. Lábait monoton rakosgatta egymás elé, ügyelve, hogy elkerülje a törmeléket. Csupasz talpát így is felsértették az éles kövek, léptei nyomán vöröslő vércseppek maradtak a porban. A jótékony fájdalom elterelte figyelmét a daorokról, segített a versre koncentrálni.

...künn az ajtón mintha roppant halkan roppanna a zár... "vendég lesz az", így tűnődtem, "azért roppan künn a zár, az lesz, más ki lenne már?"...

Nem pillanthatott hátra, hogy Flavio követi-e. Még az a mozdulat is túlzott lett volna, és felesleges suhogással jár. Bízni kellett benne, hogy a férfi képes koncentrálni, és riadt gondolatai nem lesznek árulók. Ő maga meglepően könnyedén összeponosított a vers szövegére, miközben felidézte magában bácsikája szobáját, annak minden részletét a bútorokkal, a könyvespolccal, a hatalmas olajzöld bőrfotellal, az elszáradt cserepes virágokkal, amiknek semennyi víz sem volt elég az életben maradáshoz.

...óh, az emlék hogy szíven ver: padlómon a vak december... éjén fantóm rejtelemmel húnyt el minden szénsugár... és én vártam: hátha virrad s a sok vén betűvel írt lap...

Felidézte Randy szikár termetét, markáns arcvonásait, szénfekete szemét. Mindig szeretett a férfi közelében lenni, a nagy korkülönbség ellenére remekül megértették egymást. Kölcsönös csodálatot éreztek, és néha úgy viselkedtek, mintha nem unoka-testvérek, hanem szerelmesek lennének, pedig Randy csak egyszer csókolta meg őt, azt is lopva, és utána hosszú ideig büntudat gyötörte miatta.

...bánatomra hátha írt ad, szép Lenóráám halva bár... fény leánya angyal-néven szép Lenóráám halva bár, s földi néven senki már...

Olivia érezte, ahogy az egyik lény végigcsusszan a hátán, majd a nyakára tekeredik. Egy pillanatra megtorpant, előntötte a verejték, megijedt, hogy észrevették, de a lény tovább siklott, visszatért a társaihoz a magasba. Alig egy perccel később újabb érkezett, Olivia arcához ért, de az is tovasiklott. Aztán ismét újabbak jöttek, végig-csusszantak a karján, bokái körül, rátekeredtek a nyakára, beletúrtak a hajába, de mindezt csak futólag tették, mintha az áramlásuk közepette elsodródttak volna a többiektől egy-egy pillanatra.

S úgy tetszett: a függöny leng és bíborán bús selymű zengés... fájó, vajú, sose sejtett torz iszonyt suhogva jár... rémült szívem izgatottan lüktetett s én csitítottam...

Már a csarnok közepén jártak, amikor Olivia hangos csattanást hallott a háta mögül. Flavio az egyik cseppkő torony tövében hasalt, lehorzsolta tenyerét bámulta, majd dühösen felpillantott Oliviára. Szólni akart, de a lány csendre intette. Odafent, a daorok között érezhetően nőtt a feszültség, lassult az áramlás, és mintha hűvös légáramlat suhant volna végig a csarnokon. Olivia a homlokára mutatott, aztán intett, hogy Flavio ne gondolkodjon, álljon talpra, és haladjanak.

A daorok áramlása ismét megindult, a rezgés felerősödött; apró lángocskák lobbantak a magasban.

Olivia legszívesebben átrohant volna a csarnokon, de tudta jól, hogy azzal minden eddigi óvatosságuk feleslegessé válna. Ki kell bírnia! Már csak pár lépés, és eléri a szemközt sötétlő átjárót. Visszafogta mozdulatait, közben egyfolytában a verset mondogatta magában, és felidézte a Randyvel töltött nyarakat, beszélgetéseiket, bolondozásaikat...

Tizenöt perccel később szerencsésen átjutottak a csarnokon, és beléptek a szűk járatba, amely tökéletes sötétségbe borult.